

Среднощен танц

ДЖУЛИЯ КУИН

БЛАЙДЪН
КНИГА ВТОРА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

**На баща ми,
който никога не забравя да ми каже
колко се гордее с мен.
Аз също се гордея с теб!**

**И на Пол,
макар изглежда той да мисли,
че историята може да бъде подобрена,
ако цялото действие
се премести в дъждовна гора.**

Глава първа

Оксфордшир
Англия, 1816 година

*А*ко бяхте ожънали подред всички на тоя свят... – Арабела Блайдън примигна. Това не можеше да е правилно. Нямаше никакви жътвари в „Зимна приказка“. Задържа книгата по-далеч от лицето си. Още по-зле. Дръпна книгата по-близо. Буквите на страницата бавно се фокусираха.

Ако бяхте оженили подред всички на тоя свят... – Бел въздъхна и се облегна назад срещу дънера. Това имаше много повече смисъл. Тя примигна няколко пъти, за да фокусира светлосините си очи върху думите, които лежаха на страницата пред нея.

Те отказаха да се подчинят, но тя не възнамеряваше да чете с лице притиснато към книгата, така че присви очи и продължи с опитите си.

Въздухът се раздвижи леко от хладен вятър и тя погледна нагоре към облачното небе.

Щеше да вали, нямаше съмнение, но ако беше късметлийка, щеше да има още около час преди да паднат първите капки. Това беше и

времето, от което се нуждаеше, за да приключи „Зимна приказка“.

И прочитането ѝ щеше да бележи края на нейното Голямо Шекспирово приключение – почти академичното усърдие, което беше изпълвало свободното ѝ време в продължение на шест месеца. Беше започнала с „Всичко е добре, когато свършва добре“* и бе продължила по азбучен ред, като мина през Хамлет, всичките части на „Хенри“, „Ромео и Жулиета“ и множество други пиеси, за които не бе чувала преди. Не беше много сигурна защо го направи, освен простия факт, че обичаше да чете, но сега, когато краят се виждаше, проклета да е, ако остави няколко дъждовни капки да се изпречат на пътя ѝ.

Бел преглътна и се огледа наоколо, сякаш се страхуваше, че някой я е чул да проклина в мислите си. Погледна отново към небето. Лъч слънчева светлина се появи от малка пролука в облаците. Бел прие това като знак за оптимизъм и издърпа сандвича с пилешко от чантата за пикник. Отхапа изтънчено и отново вдигна книгата си. Думите изглежда упорито не желаеха да се фокусират, както и преди, така че тя повдигна тома по-близо до лицето си, което изкриви по няколко различни начина, докато намери присвиването, което ѝ свърши работа.

– Хайде, Арабела – измърмори тя. – Ако успееш да издържиш тази крайно неудобна поза за още четиридесет и пет минути, не би тряб-

* Заглавието на английски е *All's Well that Ends Well*, първо по азбучен ред – Б.пр.

вало да имаш проблем с остатъка от книгата си.

– Разбира се, за лицевите ви мускули, вероятно ще бъде доста болезнено – чу се провлачен глас иззад нея.

Бел изтърва книгата си и завъртя глава. На няколко метра встрани стоеше джентълмен във всекидневно и все пак елегантно облекло. Косата му беше наситено шоколадово кестенява, а очите бяха в абсолютно същият нюанс на кафявото. Той гледаше надолу към нея и усамотения ѝ пикник с развеселено изражение, а ленивата му поза показваше, че я беше наблюдавал от известно време. Бел се взираше в него, неспособна да измисли какво да каже, но се надяваше, че надменният ѝ поглед ще го постави на мястото му.

Изглежда не свърши работа. Всъщност, той изглеждаше дори още по-развеселен от нея.

– Имате нужда от очила – каза просто той.

– А *вие* сте навлезли в чужда територия – отвърна тя.

– Така ли? По-скоро си мисля, че вие сте нарушили границата.

– Съвсем сигурна съм, че не съм. Тази земя принадлежи на херцог Ашбърн. Братовчед ми – подчертано добави тя.

Непознатият посочи на запад.

– *Тази* земя принадлежи на херцог Ашбърн. Границата е билото, ето там. А оттук следва, че вие сте навлезли в чужда земя.

Бел присви очи и избута кичур от къдравата си руса коса зад ухото.

– Сигурен ли сте?

– Абсолютно. Осъзнавам, че владенията на Ашбърн са обширни, но не са безкрайни.

Тя се размести неудобно.

– О! Добре, в такъв случай съжалявам, че ви притесних – каза тя високомерно. – Само ще потърся коня си и си тръгвам.

– Не бъдете глупава – каза бързо той. – Надявам се, че не съм толкова зъл, че да не позволя на една дама да почете под дърветата ми. Непременно стойте толкова дълго, колкото искате.

Бел обмисляше да си тръгне, но удобството спечели пред гордостта.

– Благодаря. Тук съм от няколко часа и досега добре съм се настанила.

– Виждам – той се усмихна, но това беше лека усмивка и Бел доби впечатление, че не е мъж, който се усмихва често.

– Може би – каза той, – след като ще прекарате остатъка от деня в имота ми, бихте се представили.

Бел се поколеба, неспособна да разбере дали той е снизходителен или учтив.

– Простете. Аз съм лейди Арабела Блайдън.

– Удоволствие е да се запознаем, милейди.

А аз съм Джон, лорд Блекууд.

– Как сте?

– Много добре, но вие все още сте нуждаете от очила.

Бел почувства как гърбът ѝ се втвърди. През последния месец Ема и Алекс я убеждаваха да прегледа очите си, но те все пак бяха от семейството. Този Джон Блекууд беше напълно непознат и със сигурност нямаше право да ѝ го-

вори така.

– Можете да бъдете сигурен, че ще взема съвета ви под внимание – измърмори тя, доста неучтиво.

Джон наклони глава и на устните му се появи иронична усмивка.

– Какво четете?

– „Зимна приказка“ – Бел се облегна и зачака обичайните снизходителни коментари относно жените и четенето.

– Отлична пиеса, но по мое мнение, не е най-добрата на Шекспир. – изкоментира Джон. – Аз съм пристрастен към „Кориолан“. Не е много добре известна, но доста я харесвам. Може да я прочетете някой път.

Бел пропусна да се възхити от това, че е срещнала мъж, който в действителност я насърчава да чете и каза:

– Благодаря за предложението, но вече съм я чела.

– Впечатлен съм – каза Джон. – Чела ли сте „Отело“?

Тя кимна.

– „Бурята“?

– Да.

Джон затърси из ума си, за да си спомни най-малко известната творба на Шекспир.

– А какво ще кажете за „Влюбеният пилигрим“?

– Не ми е от любимите, но минах през него. – Бел се опита, но не успя да спре усмивката, която плъзна по лицето ѝ.

Той се подсмихна.

– Моите комплименти, лейди Арабела. Не мисля, че дори съм *виждал* копие на „Влюбеният пилигрим”.

Бел се ухили, приемайки комплимента благосклонно и предишната ѝ враждебност към мъжа се стопи.

– Защо не ми правите компания за няколко минути? – попита го тя, като махна към празното място на одеялото, разстлано под нея. – По-голямата част от храната, която донесох, все още стои и ще бъда щастлива да я споделя с вас.

За момент ѝ се стори, че той ще приеме. Отвори уста, за да каже нещо, но след което издаде неясен звук и я затвори.

Когато най-накрая проговори, гласът му беше много остър и официален и всичко, което каза, беше:

– Не, благодаря ви. – Той направи няколко стъпки встрани от нея и обърна глава, така че да може да гледа към полята.

Бел повдигна глава и тъкмо щеше да каже още нещо, когато забеляза с изненада, че той накуцва. Тя се зачуди дали е бил ранен във войната на полуострова. Интригуващ мъж беше този Джон. Нямаше да има нищо против да прекара час или повече в неговата компания. И трябваше да признае, че той бе наистина много привлекателен, със силни, равномерни черти и тяло, което беше жилаво и силно, въпреки ранения му крак. Кафявите му като кадифе очи показваха очевидна интелигентност, но също така изглеждаха забулени от болка и скептицизъм. Бел започна наистина да го намира за много

мистериозен.

– Сигурен ли сте? – попита тя.

– Сигурен за какво? – той не се обърна.

Тя настръхна от неговата грубост.

– За това, че не искате да ми правите компании за обяд.

– Съвсем.

Това *определено* привлече вниманието ѝ. Никой преди не ѝ беше казвал, че е „съвсем“ сигурен, че може да се справи без компанията ѝ.

Бел седеше неудобно върху одеялото си, а копието на „Зимна приказка“ лежеше отпуснато в скута ѝ. Изглежда нямаше нещо, което можеше да му каже така, както беше наполовина обърнат с гръб към нея. А щеше да бъде неучтиво да започне да чете отново.

Джон рязко се обърна и прочисти гърлото си.

– Беше наистина много лошо от ваша страна да ми кажете, че имам нужда от очила – внезапно заяви тя, най-вече за да каже нещо, преди той да успее.

– Извинявам се. Никога не съм бил добър в учтивите разговори.

– Може би трябва да разговаряте повече – отвърна тя.

– Ако използвахте друг тон на гласа, милейди, някой би заподозрял, че флиртувате с мен.

Тя затвори шумно „Зимна приказка“ и стана.

– Мога да видя, че не лъжете. Вие не сте ужасен само в учтивите разговори. На вас ви липсва всякакво благоприличие.

Той сви рамене.

– Едно от многото ми качества.

Устата ѝ се отвори от изненада.

– Виждам, че не сте съгласна с моето особено чувство за хумор.

– Трудно ми е да си представя, че повечето хора са.

Настъпи пауза и тогава в очите му се появи странна, тъжна светлина.

Изчезна също толкова бързо, а тонът му стана по-остър, когато каза:

– Не идвайте отново сама по тези места.

Бел напъха принадлежностите в чантата си.

– Не се притеснявайте. Няма да навлизам в имота ви отново.

– Не казах, че не може да идвате в собствеността ми. Просто не го правете сама.

Тя не знаеше как да отговори на това, така че каза само:

– Отивам си у дома.

Той погледна към небето.

– Да. Вероятно трябва. Скоро ще завали. Аз самият трябва да вървя около две мили до къщи. Със сигурност ще се намокря.

Тя погледна наоколо.

– Не взехте ли кон?

– Понякога, милейди, е по-добре да използвате краката си. – Той направи лек поклон с глава. – Беше удоволствие.

– За вас, може би – промърмори Бел под носа си.

Тя се загледа в него, докато той се отдалечаваше. Накуцването му беше доста явно, но се движеше много по-бързо, отколкото тя си мислеше, че е възможно. Задържа погледа си прико-

ван върху него, докато той не изчезна от хоризонта. Когато се качваше на кобилата си, обаче, през главата ѝ мина една интересна мисъл.

Той куцаше. Що за човек бе, щом предпочиташе да ходи пеша?

* * *

Джон Блекууд слушаше конския тропот от кобилата на лейди Арабела, когато тя препусна в лек галоп. Той въздъхна. Беше се държал като магаре.

Отново въздъхна, този път по-високо, със съжаление, полуненавист и чисто и просто раздразнение. Проклятие. Никога повече нямаше да знае какво да каже на жените.

* * *

Бел се отправи към Уестънбърт, домът на роднините ѝ. Нейната братовчедка от Америка се беше омъжила за херцог Ашбърн преди няколко месеца. Младоженците предпочитаха усамотението на провинциалния живот пред Лондон и прекарваха в Уестънбърт почти цялото време след сватбата. Разбира се, сезонът беше приключил, така че във всеки случай нямаше никого в Лондон.

И все пак Бел имаше чувството, че Ема и съпругът ѝ вероятно щяха да избягват социалната сцена на Лондон, дори след като започне новият сезон.

Бел въздъхна. Тя без съмнение щеше да се

върне в Лондон за следващия сезон. Обратно към сватбения пазар, в търсене на съпруг. Беше ѝ дошло до гуша от целия този процес. Беше минала вече през два сезона и бе натрупала над дузина предложения, но беше отхвърлила всяко от тях. Някои от мъжете бяха напълно неподходящи, но повечето от тях бяха от поносимия тип, от добри семейства и доста привлекателни. Просто не можеше да се реши да приеме мъж, за когото не я беше грижа достатъчно.

И сега, когато беше видяла колко щастлива е братовчедка ѝ, знаеше че ще е много трудно да се задоволи с нещо по-малко от най-пламенните си и необуздани мечти.

Бел пришпори коня си в лек галоп, когато дъждът започна да се усилва. Беше почти три часът и тя знаеше, че Ема ще е приготвила чай за нея, когато се върне. Беше при Ема и съпруга ѝ Алекс от три седмици. Няколко месеца след сватбата на Ема, родителите на Бел бяха решили да отидат на ваканция до Италия. Нед, техният син и неин брат, се беше върнал обратно в Оксфорд за последната си година, така че не се нуждаеше от наблюдение, а Ема беше благополучно омъжена. Беше останала само Бел и след като Ема сега беше омъжена дама, тя бе подходяща придружителка, така че Бел беше отседнала при братовчедка си.

Бел не можеше да си представи по-приятно уреждане на нещата. Ема беше най-добрата ѝ приятелка и след всичките пакости, които бяха вършили заедно, беше доста забавно да я има за придружителка.

Бел въздъхна облекчено, когато изкачи хълма и Уестънбърт се появи на хоризонта. Масивната сграда беше наистина много изящна, с високи, тесни колони от прозорци, обхождащи фасадата. Бел вече беше започнала да мисли за нея като за дом.

Тя влезе в конюшната, отведе кобилата си до коняря и се затича лудо към къщата, смеейки се на опита си да избяга от дъждовните капки, които бяха започнали да падат още по-бързо. Тя се препъна на предното стълбище, но преди да успее да хване дръжката на тежката врата, икономът я отвори със замах.

– Благодаря, Норууд – каза тя. – Сигурно си ме видял да идвам.

Норууд кимна.

– Норууд, Бел върна ли се вече? – прелетя женски глас във въздуха и Бел чу стъпките на братовчедка си да тропат по пода на коридора, който водеше към фойето. – Започна да става доста мокро навън – Ема се появи зад ъгъла на коридора. – О, чудесно! Върнала си се.

– Малко мокра, но поне дрехите не са повредени – каза Бел весело.

– Казах ти, че ще започне да вали.

– Чувстваш се отговорна за мен, сега след като си стара омъжена матрона?

Ема направи гримаса, която недвусмислено ѝ показва какво точно мисли за това.

– Изглеждаш като удавен плъх – каза искрено тя.

Бел направи същата недоволна физиономия.

– Ще сменя дрехите си и ще сляза за чая

след малко.

– В кабинета на Алекс – осведоми я Ема. – Днес той ще се присъедини към нас.

– О, добре. Слизам след малко.

Бел се отправи нагоре по стълбите и през лабиринта от коридори, който водеше към стаята ѝ. Бързо свали прогизналия си костюм за езда, преоблече се в мека синя рокля и се отправи към долния етаж. Вратата на кабинета на Алекс беше затворена и тя чу кикотене, така че съобразително почука преди да влезе. За момент се възцари мълчание и после Ема извика:

– Влез!

Бел се усмихна на себе си. С всяка изминала минута научваше все повече неща относно тази брачна любов. Каква компаньонка се бе оказала Ема. Тя и Алекс не можеха да държат ръцете си далеч един от друг, когато си мислеха, че никой не гледа. Усмивката на Бел стана поширока. Не беше много сигурна относно процеса по правене на бебета, но имаше чувството, че цялото това докосване има нещо общо с факта, че Ема е вече бременна. Бел бутна вратата, за да я отвори и влезе в много големия, подреден по мъжки кабинет на Алекс.

– Добър ден, Алекс – каза тя. – Как мина денят ти?

– По-сух от твоя, както разбрах – каза той, докато наливаше малко мляко в чаената си чаша, пренебрегвайки чая напълно. – От къдриците ти все още капе вода.

Бел погледна към раменете си. Платът на роклята се бе намокрил от косата ѝ. Тя сви рамене.

– О, ами, няма какво да направя по въпроса, предполагам. – Тя седна на канапето и си сипа чай. – А как мина твоят ден, Ема?

– Напълно спокойно. Занимавах се с различни книжа и отчети за някои от земите ни в Уелс. Изглежда там може да има някакъв проблем. Мисля да отида, за да разузная.

– Няма да отидеш – изръмжа Алекс.

– О, нима? – възрази Ема.

– Няма да ходиш никъде в продължение на още шест месеца – добави той, като погледна любящо към червенокосата си съпруга с виолетови очи. – И вероятно за още шест месеца след това.

– Ако си мислиш, че ще остана на легло, докато се появи бебето, си се побъркал.

– А *ти* трябва да се научиш кой се разпорежда тук.

– Добре тогава, ти...

– Спрете, спрете – засмя се Бел. – Достатъчно. – Тя тръсна глава. Едва ли във Вселената можеха да се намерят други двама по-упорити хора от тях.

Бяха идеални един за друг.

– Защо да не ви разкажа как мина *моят* ден?

Ема и Алекс обърнаха лица към нея в очакване.

Бел отпи още една глътка чай, за да се стопли.

– Срегнах твърде странен мъж, всъщност.

– О, наистина? – Ема се наведе напред.

Алекс се облегна назад, а очите му проблясваха отегчено.

– Да. Той живее наблизко. Мисля, че земите му граничат с вашите. Името му е лорд Джон

Блекууд. Познавате ли го?

Алекс се изстреля като пружинка.

– Да не би да каза Джон Блекууд?

– Мисля, че беше Джон, лорд Блекууд.

Защо, познаваш ли го? Джон Блекууд вероятно е често срещано име.

– Кестенява коса?

Бел кимна.

– Кафяви очи?

Бел отново кимна.

– С моята височина, средно сложен?

– Предполагам. Не е толкова широк в раменете като теб, но мисля, че е почти същата височина.

– Той *накуцва* ли?

– Да! – извика Бел.

– Джон Блекууд. Проклет да съм. – Алекс поклати глава невярващо. – И сега е пер. Трябва да е удостоен с титла за военни заслуги.

– Да не се е бил във войната с теб? – попита Ема.

Когато Алекс най-накрая отговори, зелените му очи бяха далечни.

– Да – каза меко той. – Той командваше собствена рота, но се виждахме доста често. Винаги съм се чудил какво стана с него. Не знам защо не се опитам да го потърся. Предполагам, че ме е било страх да не открия, че е мъртъв.

Това със сигурност прикова вниманието на Бел.

– Какво имаш предвид?

– Беше странно – каза бавно Алекс. – Той беше превъзходен войник. Няма друг, на кого-

то можеш да разчиташ повече. Беше напълно самоотвержен. Постоянно се излагаше на опасност, за да спаси другите.

– Защо това да е странно? – попита Ема. – Той звучи като много благороден мъж.

Алекс обърна глава към двете дами, изражението му незабавно се проясни.

– Странното беше, че за мъж, който изглежда нехаеше за собственото си благополучие, се държа много необичайно, когато го раниха.

– Какво се случи? – нетърпеливо попита Бел.

– Хирургът заяви, че трябва да отреже крака му. И трябва да отбележа, че той реагира доста грубо на това. Джон все още беше в съзнание по онова време, а лекарят дори не си направи труда да му го каже лично. Той само се обърна към асистента си и каза: „Донеси ми триона”.

Бел потръпна, образът на лошото отношение към Джон Блекууд беше изненадващо болезнен.

– Той полудя – продължи Алекс. – Никога не бях виждал нещо подобно. Сграбчи хирурга за ризата и го дръпна надолу, докато не застанаха нос в нос. А съдейки по загубата на кръв, хватката му беше изненадващо силна. Аз щях да се намеся, но когато чух тона на гласа му, се отдръпнах.

– Какво каза той? – попита Бел, застанала на ръба на канапето.

– Никога няма да го забравя. Той каза: „Ако ми отрежеш крака, Господ ми е свидетел, ще те намеря и ще отреже твоите.” Докторът отстъпи. Каза, че ще го остави да умре, след като така иска.

– Но той не е умрял – каза Бел.

– Не, не е. Но съм сигурен, че това е бил краят на дните му в армията. Което вероятно е било за добро. Той беше великолепен войник, но винаги съм оставал с впечатлението, че се отвращава от насилието.

– Колко странно – измърмори Ема.

– Да, ами, той беше интересен мъж. Доста го харесвах. Има чудесно чувство за хумор, когато реши да го покаже. Но е по-скоро мълчалив. А има и най-стриктното чувство за чест, което някога съм виждал.

– Наистина, Алекс – подразни го Ема. – Никой не може да е по-почтен от теб.

– Ах, моята очарователна, предана съпруга – Алекс се наведе напред и положи целувка върху челото на Ема.

Бел се облегна назад. Искаше да чуе още за Джон Блекууд, но изглежда нямаше учтив начин да попита Алекс за повече неща относно него. Беше доста дразнещо да го признае, но не можеше да отрече, че невероятно много се интересуваше от необикновения мъж.

Бел винаги бе много практична, много прагматична и единственото нещо, което отказваше да прави, беше да мами себе си.

Джон Блекууд я беше заинтригувал този следобед, а сега след като знаеше малко от историята му, тя беше очарована. Всеки малък детайл за него от извивката на веждата му до начина, по който вятърът рошеше чупливата му коса, внезапно придоби ново значение.

И неговото настояване да върви пешком,

вече имаше много по-голям смисъл. След като се е борил толкова яростно да запази крака си, беше напълно естествено да иска да го използва. Беше ѝ направил впечатление на мъж с принципи. Мъж, на когото можеш да се довериш и да разчиташ. Мъж, чийто страсти са заровени надълбоко.

Бел беше толкова изненадана от насоката на мислите си, че в действителност рязко вдигна глава нагоре. Ема забеляза движението ѝ и полюбопитства:

– Добре ли си, Бел?

– Какво? О, просто имам главоболие. Всъщност по-скоро пристъп. Вече изчезна.

– Оу!

– Вероятно от постоянното ми четене – продължи Бел, макар Ема да изглеждаше напълно склонна да остави темата.

– Тези дни трябва много да се старая, за да фокусирам погледа си. Мисля, че може би трябва да си прегледам очите.

Дори Ема да изглеждаше изненадана от внезапното признание на братовчедка си, че зрението ѝ не е толкова добро, колкото трябва да бъде, не спомена нищо за това.

– Отлично. Има много добър лекар в селото. Ще видим какво може да направи той.

Бел се усмихна и повдигна чая си. Беше истинал. И тогава Ема каза нещо удивително:

– Знаеш какво сме длъжни да направим – каза херцогинята на съпруга си. – Трябва да поканим този Джон Блейк...

– Джон Блекууд – прекъсна я бързо Бел.

– Прощавайте, този Джон Блекууд на вечеря. След като Бел е тук ще сме по равно и няма да се налага да издирваме дама за него.

Алекс остави чашата си.

– Отлична идея, любов моя. Мисля, че с голямо желание бих искал да подновя приятелството си с него.

– Тогава е решено – отговори Ема делово. – Да му изпратя ли бележка или предпочиташ ти самият лично да отидеш да го посетиш?

– Мисля, че ще отида. Имам силно желание да го видя отново, освен това, ще е грубо от моя страна, като се има предвид факта, че ми спаси живота.

Ема пребледня.

– Какво?

Единият ъгъл на устата на Алекс се повдигна нагоре в смутена усмивка.

– Само веднъж, любов моя, и няма смисъл да се разстройваш за това сега.

Погледът, който си размени двойката в този момент, бе толкова нежен, че за Бел беше почти болезнено да ги наблюдава. Като се извини тихо, тя се промъкна през вратата на кабинета и се отправи по стълбите към стаята си, където я очакваха последните страници на „*Зимната приказка*”.

Джон Блекууд беше спасил живота на Алекс? Едва можеше да проумее това. Изглежда имаше нещо много повече в новия им съсед от неговата, до известна степен, груба външност.

Джон Блекууд имаше тайни. Бел беше сигурна в това. Би се обзаложила, че неговата

житейска история може да засрами Шекспир. Трябваше да направи само едно малко разследване. Това пътуване до провинцията можеше да се окаже по-вълнуващо, отколкото бе очаквала.

Разбира се, тя нямаше да е способна да разкрие никоя от тайните му, докато не се сприятелеше с него. А той бе достатъчно ясен, че не е като нея.

Това беше страшно изнервящо.